

“Po sestanku, na katerem sem izvedel za vlogo Orlanda, sem bil presenečen, takoj sem odšel v knjigarno in si kupil knjigo. Ne za študij, temveč za spomin.”

V vrtcu je želel postati Svetlana Makarovič

Na gledališki oder Mestnega **gledališča ljubljanskega** je stopila nova predstava, muzikal Orlando. Naslovno vlogo v glasbeni drami so zaupali v roke mlademu igralcu Maticu Lukšiču, ki je na odrske deske vnesel nov, svež veter. Mladenič s pozitivnim odnosom do življenja je prijeten sogovornik, iskren in nasmejan, takšen, kot je bilo tistega pomladnega popoldneva vreme v cvetočem parku Tivoli.

Story: V slovenskem medijskem prostoru ste še dokaj neprepoznaven obraz, zato o vas vemo le malo. Zakaj ste se odločili zapluti v igralske vode?

Strastno sem upošteval zakone narave in tako sledil svojemu pet let starejšemu bratu, ki je bil zvest občudovalec lutkovnega gledališča. To me je prevzelo, najprej lutke prek otroških delavnic, potem pa me je gledališče začelo zanimati v širšem smislu. V osnovni šoli sem obiskoval krožke, tako sta ljubezen in želja ostali. Že v vrtcu sem, ko je pogovor nanesele na to, kaj bomo postali, ko odrastemo, odgovoril, da bom postal Svetlana Makarovič. Zanimalo so me namreč številne smeri umetnosti, ki jih je združevala tudi ona. (smeh) Težko rečem, da sem ves ta čas zvest gledališču, saj sem prav zaradi te strasti po

drugih plateh umetnosti vpisal oblikovno srednjo šolo. Imam tudi glasbeno skupino.

Story: Kaj vas je usmerilo v gledališče?

Imel sem hecno izdelan načrt, izvedel sem za oblikovno šolo, že dlje časa pa sem se želel vpisati na akademijo za igrilstvo. Od petega razreda sem imel ves čas v glavi, da naredim oblikovno šolo in se nato vpisem na AGRFT, tako ob vpisu nisem kaj dosti razmišljal. Čeprav alternative ni bilo. Željo po risanju sem nekako izpolnil z vpisom na šolo za oblikovanje, želel pa sem se lotiti še igranja.

Story: Zakaj se na odru počutite tako domače?

Morda zato, ker smo pogosto zahajali v lutkovno gledališče, tako je bilo to področje, kjer sem se našel in počutil varnega. Sprva sem si to predstavljal povsem drugače. Lepo

je! Pridejo tudi težki dnevi, ko ti enostavno ne gre, vendar jih hitro pozabiš. Na akademiji sem imel veliko srečo, da smo se s sošolci odlično razumeli. Tudi v **MGL** sem doživel topel sprejem. Ne vem, lepo je.

Story: Morda so se vam sanje uresničile, ker ste verjeli vanje.

Morda res, verjetno je povezano s karmičnim pošiljanjem misli v vesolje. (smeh) Če do nečesa gojiš veliko strast, ljubezen, se za to že naravno bolj trudiš. Vsaj tako je bilo v mojem primeru. Mislim pa, da moraš imeti na sprejemnih izpitih tudi veliko srečo, predvsem s tem, da se ne prepustiš tremi, ki te tam spremlja. Po pravici povedano, ne vem, kaj bi naredil, če ne bi bil sprejet. Glede na to srečo lahko rečem, da sem sledil svojim sanjam. Nisem pa jih še popolnoma uresničil.

Story: In s čim bi jih v celoti uresničili?

Že eno leto dokončujem magisterij na AGRFT. Mislim, da nekako nikoli povsem ne uresničiš sanj, saj te neprestano nekaj žene naprej, da jih presežeš. Grozno je priti do točke, ko vidiš, da si vse naredil, in ne veš, kako naprej. Rad se učim in opazujem kolege na odru. Odprt sem za številne ideje, čeprav imam določene notranje zadržke, kot vsi ljudje, ki se srečujejo s stvarmi, ki jim morda niso blizu. V tem primeru poskušam ne obupati, temveč obrniti ploščo in videti svetlo plat. Glede na to, da sem povsem svež, je povsem naravno, da kdaj tudi kaj zgrešim, naredim narobe.

Story: V MGL so priložnosti za učenje in rast brez dvoma velike. Kakšne so razlike med statusom igralca na akademiji in v gledališču?

V četrtem letniku sem prvič sodeloval z MGL in odlično občutil razliko med teatrom kot takim in akademijo. Na AGRFT smo morda preveč obremenjeni s tem, da delamo, kar imamo radi, si varen, študent, ki mu včasih ne uspe vse. Imel sem občutek, da so napake bolj sprejemljive. Morda sem na odru MGL drugače sproščen, čutim pritisk, ki si ga v glavi ustvarim povsem sam, vendar se zavedam profesionalne plati. Takrat sam sebe opomnim, da se moram malo zabavati, saj vendarle počnem to, v čemer resnično uživam. Ko igra ni več hobi, temveč postane kariera. Hecno je, ko prideš v teater in vidiš ljudi, za katere imaš občutek, da jih poznaš že leta, saj si jih spremljal po televiziji in v gledališču.

Story: Z vlogo Orlanda so vam izkazali veliko zaupanje?

Super je! Z ansamblom sem se odlično razumel tudi med študijskimi projekti. Smo dober kolektiv in hvaležen sem, da so mi dane tovrstne priložnosti. Dano mi je bilo veliko zaupanje, predvsem kar se vloge v Orlandu

tiče. To se mi zdi res lepo! Mladi namreč potrebujemo priložnosti, ne le zato, da bi se dokazali, temveč da raziskujemo. Sem oseba, ki ceni varnost, zato tudi zaposlitev v MGL vidim kot veliko srečo. Lepo je, ko vidiš, da ansambel podpre tega mladega igralca, ki mu je ponujena priložnost. Všeč so mi njihovi povsem dobronamerni nasveti, izkušnje, zaradi katerih morda niti nisem občutil preklopa med akademijo in teatrom. Dobil sem nove mentorje, ljudi, od katerih se lahko učim. Vesel sem, kadar lahko na vajah občudujem proces dela. Morda le zaradi nekih spominov, ki jih gojiš, želja, ki si jih imel. Postanem hvaležen in zasanjan, ko pomislim, da sem bil nekoč petletni fantek, ki je sanjal o gledališču.

“Mislim, da nekako nikoli povsem ne uresničiš sanj, saj te neprestano nekaj žene naprej, da jih presežeš.”

vloge ne jemljem kot nekaj, kar mi pripada, temveč kot izjemno priložnost, za katero sem vesel, da je doletela mene. Že med branjem knjige sem si predstavljal svoj delež, vlogo. Vesel sem, da sva se z Dragom (Ivanušo, avtorjem glasbe, op. a.) začela dobivati že pred začetkom vaj, saj me je to pomirilo. Tako sem namreč dobil odziv, sliko. Nisem bil le pod pritiskom misli. Uh, pritisk je, je pa tudi lepo!

Story: Dejali ste, da je glasba ena izmed ljubezni. Bi tudi v nadaljevanju radi združevali obe plati?

Glasba mi je blizu, jemljem jo kot neke vrste svojo. V mladosti sem se začel učiti kitare, tako me je začelo zanimati pisanje glasbe. Še iz srednje šole imam bend, imenovan Blooming, s

katerim poskušamo ustvarjati. Ni lahko, saj ima vsak izmed nas tudi svoje stvari. Nismo več dijaki, niti študentje, tako je časa vedno manj. Zaradi gledališča so mi prijatelji malo oprostili pomanjkanje časa, saj se ukvarjam s stvarjo, ki je že od samega začetka pomemben člen mojega življenja. Čeprav imam rad svoj 'poklic', pa po mojem mnenju vsak potrebuje nekakšen odvod, tega pri meni predstavlja glasba. Pesmi pišemo sami, pustimo to, kakšne so, so pa iskrene. Vanje lahko vpleteš drugo plat sebe. Pri muzikalih mi pomaga to, da se ukvarjam z glasbo, včasih pa mi tudi otežuje interpretacijo. Rad združujem glasbo in gledališče, v tej sezoni sem tako dobil številne priložnosti za to.

- ◆ Napisala Nika Arsovski
- ◆ Fotografije Peter Giodani, Igor Zaplatil

